

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
JEAN RICHARD DE LA TOUR IŠVADA,
pateikta 2022 m. kovo 24 d.¹

Byla C-720/20

**RO, atstovaujama pagal įstatymą,
prieš
Bundesrepublik Deutschland (Vokietijos Federacinė Respublika)**

(*Verwaltungsgericht Cottbus* (Kotbuso administracinis teismas, Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvės, saugumo ir teisingumo erdvė – Bendra prieglobsčio ir papildomos apsaugos politika – Direktyva 2013/32/ES – 33 straipsnio 2 dalies a punktas – Vaiko pateikto tarptautinės apsaugos prašymo pripažinimas nepriimtiniu remiantis tuo, kad jo šeimos nariams jau suteikta tarptautinė apsauga – Reglamentas (ES) Nr. 604/2013 – Valstybės narės, atsakingos už šio tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai – Vaiko interesų pirmumas“

I. Įvadas

1. Ši byla atspindi sunkumus, su kuriais susiduria valstybės narės, taikydamos kriterijus, nustatytus Reglamente (ES) Nr. 604/2013², kai prie techninių šių taisyklių aspektų prisideda sudėtinga socialinė tikrovė ir, be kita ko, pabėgėlių šeiminių gyvenimo tikrovė. Kaip matyti iš daugelio ieškinių, kurie šiuo metu nagrinėjami Teisingumo Teisme, šeiminių gyvenimo neribojama nei laikas, nei erdvė³. Šeimos persikelia iš vienos valstybės narės į kitą, nors jų nariams suteiktas tarptautinės apsaugos gavėjų statusas neleidžia joms savo nuožiūra apsigyventi Sąjungos teritorijoje⁴. Kartu šeimos didėja, taigi kyla vaiko teisinio statuso klausimas, pirmiausia valstybės

¹ Originalo kalba: prancūzų.

² 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (OL L 180, 2013, p. 31).

³ Šiuo klausimu žr. generalinio advokato P. Pikamäe išvadą, pateiktą byloje *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Šeimos vientisumas – Jau suteikta apsauga)* (C-483/20, EU:C:2021:780) ir 2022 m. vasario 22 d. Sprendimą *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Šeimos vientisumas – Jau suteikta apsauga)* (C-483/20, EU:C:2022:103). Taip pat žr. bylą *Ministre de l'immigration et de l'asile* (C-153/21), kuri šiuo metu nagrinėjama Teisingumo Teisme ir kurioje iškeltas klausimas, panašus į šioje byloje sprendžiamą klausimą, taip pat bylą *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (C-745/21), kuri susijusi su būsimo vaiko teisėmis, kai taikant Reglamentą Nr. 604/2013 dėl jo motinos priimtas sprendimas perduoti Lietuvai, o šio vaiko tėvas naudojasi tarptautine apsauga Nyderlanduose.

⁴ Šiuo klausimu žr. 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9) 33 straipsnį, pagal kurį tarptautinės apsaugos gavėjai turi teisę tik laisvai judėti šią apsaugą suteikusių valstybės narės teritorijoje ir laisvai pasirinkti gyvenamąją vietą šioje teritorijoje, taip pat 2016 m. kovo 1 d. Sprendimą *Alo ir Osso* (C-443/14 ir C-444/14, EU:C:2016:127, 37 punktas).

narės, atsakingos už vaiko, gimusio kitoje valstybėje narėje nei ta, kuri suteikė tarptautinę apsaugą jo šeimos nariams (toliau – priimančioji valstybė), pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą klausimas.

2. Kaip tik taip susiklostė aplinkybės šioje byloje. Nagrinėjamu atveju Rusijos pilietybę turintys šeimos nariai 2012 m. Lenkijoje įgijo pabėgėlių statusą, paskui išvyko iš Lenkijos ir apsigyveno Vokietijoje, neturėdami leidimo gyventi šalyje. Būtent pastarojoje valstybėje narėje, kurioje ši šeima neteisėtai gyvena, 2015 m. gimė kitas vaikas (toliau – pareiškėja). Šis vaikas Vokietijos valdžios institucijoms pateikė tarptautinės apsaugos prašymą, kuris, remiantis Direktyvos 2013/32/ES⁵ 33 straipsnio 2 dalies a punktu, buvo pripažintas nepriimtinu.

3. Prašymu priimti prejudicinį sprendimą siekiama nustatyti procedūrinės taisyklės, taikytinas nagrinėjant tarptautinės apsaugos prašymą, vaiko pateiktą valstybėje narėje, kurioje jis gimė ir kurioje gyvena kartu su savo šeimos nariais, nors pastariesiems suteiktas pabėgėlių statusas kitoje valstybėje narėje, iš kurios jie nusprendė išvykti ir į kurią nenori grįžti.

4. Neginčijama, kad reikia išsaugoti tiek tarptautinės apsaugos prašytojų, tiek jos gavėjų šeimos vientisumą ir vaiko interesams teikti visą reikiamą dėmesį, taikant Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 7 straipsnį ir 24 straipsnio 2 dalį. Taip pat labai svarbu užtikrinti teisės į prieglobstį, įtvirtintos Chartijos 18 straipsnyje, veiksmingumą, kiek tai susiję tiek su vaiko galimybe pasinaudoti jo tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūra, tiek su jo šeimos narių galimybe naudotis teisėmis, kurias jiems suteikia pabėgėlio statusas. Vis dėlto, nors Reglamente Nr. 604/2013 apibrėžiamas atsakomybės už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą perdavimas, jo nuostatos neleidžia numatyti visų aplinkybių sekų, susijusių, be kita ko, su šeimų judėjimu Sąjungos teritorijoje. Be to, šiuo reglamentu nesiekama reglamentuoti atsakomybės, susijusios su tarptautine apsauga, perdavimo, kuris taip pat labai svarbus tokiais atvejais, kaip nagrinėjamas šioje byloje, ir kurių šiuo metu reglamentuoja Konvencija dėl pabėgėlių statuso⁶ bei Europos susitarimas dėl atsakomybės už pabėgėlius perkėlimo⁷.

5. Šioje išvadoje išdėstysiu abejones dėl procedūrinių priemonių, kurios buvo nurodytos ir prašyme priimti prejudicinį sprendimą, ir per posėdį, t. y. arba dėl Reglamento Nr. 604/2013 9 straipsnio, arba dėl šio reglamento 20 straipsnio 3 dalies, arba dėl Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punkto taikymo pagal analogiją. Todėl siūlysiu Teisingumo Teismui taikyti kitą priemonę, grindžiamą vaiko interesų pirmumu, ir nuspręsti, kad, esant tokiai situacijai, kaip nagrinėjama šioje byloje, kai vaikas pateikia tarptautinės apsaugos prašymą valstybėje narėje, kurioje jis gimė ir kurioje šio prašymo pateikimo metu kartu su savo šeimos nariais turi įprastinę gyvenamąją vietą, Reglamento Nr. 604/2013 3 straipsnio 2 dalis ir 6 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad, atsižvelgiant į šio vaiko interesų pirmumą, ši valstybė narė yra atsakinga už šio prašymo nagrinėjimą.

⁵ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, 2013, p. 60).

⁶ Pasirašyta Ženevoje 1951 m. liepos 28 d. ir įsigaliojusi 1954 m. balandžio 22 d. (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 189 t., p. 150, Nr. 2545 (1954)). Ji buvo papildyta 1967 m. sausio 31 d. Niujorke priimtu Protokolu dėl pabėgėlių statuso, įsigaliojusiu 1967 m. spalio 4 d. Žr., be kita ko, šios konvencijos 28 straipsnį.

⁷ Pasirašytas Strasbūre 1980 m. spalio 16 d. (*Europos sutarčių serija*, Nr. 107). Europos Komisija numatė naudoti šiuo mechanizmu 2007 m. birželio 6 d. Žaliojoje knygoje dėl būsimosios bendros Europos prieglobsčio sistemos (COM(2007) 301 *final*, nepaskelbta Oficialiajame leidinyje, 2.3 punktas, p. 7), kurioje remiasi 2003 m. lapkričio 25 d. Tarybos direktyva 2003/109/EB dėl trečiųjų valstybių piliečių, kurie yra ilgalaikiai gyventojai, statuso (OL L 16, 2004, p. 44; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 272), pritaikyta 2011 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/51/ES (OL L 132, 2011, p. 1). Šiuo klausimu taip pat žr. Ippolito, F. „Reconnaissance et confiance mutuelles en matière d’immigration et d’asile: de l’in(é)volution d’un principe?“, leidinyje Fartunova-Michel, M. ir Marzo, C. *Les dimensions de la reconnaissance mutuelle en droit de l’Union européenne*, Bruylant, Briuselis, 2018, p. 218–243, pirmiausia p. 220.

II. Teisinis pagrindas

A. Sąjungos teisė

6. Šioje išvadoje darysiu nuorodas į Chartijos 7, 18 bei 24 straipsnius ir į Reglamento Nr. 604/2013 3, 6, 9, 20 ir 21 straipsnius. Taip pat remsiuosi Direktyvos 2013/32 33 straipsniu ir Direktyvos 2011/95 24 straipsniu.

B. Vokietijos teisė

7. 2008 m. rugsėjo 2 d. paskelbtos redakcijos *Asylgesetz* (Prieglobsčio įstatymas)⁸, iš dalies pakeisto 2016 m. liepos 31 d. *Integrationsgesetz* (Integracijos įstatymas)⁹, įsigaliojusio 2016 m. rugpjūčio 6 d., 29 straipsnyje „Nepriimtini prašymai“ nustatyta:

„(1) Prašymas suteikti prieglobstį nepriimtinas, jei:

1) už prašymo suteikti prieglobstį nagrinėjimą yra atsakinga kita valstybė:

a) taikant Reglamentą [Nr. 604/2013] arba

b) pagal kitas Europos Sąjungos teisės nuostatas ar tarptautinį susitarimą

<...>“

III. Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės ir prejudiciniai klausimai

8. Pareiškėja ir jos šeimos nariai yra čečėnų kilmės Rusijos Federacijos piliečiai. 2012 m. kovo 19 d., kai pareiškėja dar nebuvo gimusi, jos šeimos nariams Lenkijoje buvo suteiktas pabėgėlių statusas. 2012 m. gruodžio mėn. jie išvyko iš šios valstybės narės ir atvyko į Vokietiją, kur pateikė naujus tarptautinės apsaugos prašymus. Kompetentingos Vokietijos valdžios institucijos Lenkijos valdžios institucijoms pateikė prašymus dėl suinteresuotųjų asmenų perėmimo savo žinion, tačiau pastarosios institucijos atmetė šiuos prašymus, nurodydamos, kad šios šeimos nariams jau suteikta tarptautinė apsauga Lenkijoje¹⁰.

9. Taigi 2013 m. spalio 2 d. kompetentingos Vokietijos valdžios institucijos nusprendė, kad šie tarptautinės apsaugos prašymai nepriimtini. Jos nurodė šeimos nariams išvykti iš šalies teritorijos, antraip jie bus išsiųsti, nes patenka į 2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/115/EB dėl bendrų nelegaliai esančių trečiųjų šalių piliečių grąžinimo standartų ir tvarkos valstybėse narėse (OL L 348, 2008, p. 98) nuostatų taikymo sritį¹¹.

⁸ BGBl. I, 2008, p. 1798.

⁹ BGBl. I, 2016, p. 1939.

¹⁰ Šiuo klausimu žr. 2019 m. kovo 19 d. Sprendimą *Ibrahim ir kt.* (C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219), kuriame Teisingumo Teismas nusprendė, kad „valstybė narė negali pagrįstai kreiptis į kitą valstybę narę su prašymu, kad ji pagal [Reglamente Nr. 604/2013] nustatytą tvarką perimtų tarptautinės apsaugos prašymą pirmojoje iš šių valstybių narių pateikusį trečiosios šalies pilietį po to, kai antrojoje iš šių valstybių narių jam buvo suteikta papildoma apsauga“ (78 punktą).

¹¹ Be to, atsižvelgiant į trumpą gyvenimo Lenkijoje laikotarpį, jie nepatenka į Direktyvos 2003/109 taikymo sritį.

10. Pareiškėja gimė 2015 m. gruodžio 21 d. Vokietijoje. Ji yra Rusijos Federacijos pilietė, kaip ir jos šeimos nariai. 2016 m. ji pateikė tarptautinės apsaugos prašymą. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, dėl šio tarptautinės apsaugos prašymo nėra pradėtos atsakingos valstybės narės nustatymo procedūros.

11. Šių Vokietijos valdžios institucijų 2019 m. vasario 14 d. sprendimu, atnaujintu 2019 m. kovo 19 d., pareiškėjos šeimos nariams vėl buvo nurodyta išvykti iš šalies, antraip jie bus išsiųsti.

12. 2019 m. kovo 20 d. Sprendimu *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* (Federalinė migracijos ir pabėgėlių tarnyba, Vokietija) atmetė pareiškėjos tarptautinės apsaugos prašymą kaip nepriimtina. Pareiškėja apskundė šį sprendimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui. Šiam teismui kyla abejonių dėl to, ar Vokietijos Federacinei Respublikai pagal Reglamentą Nr. 604/2013 tenka atsakomybė už šio tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, ir, jei ne, ar ji vis dėlto gali atmesti jį kaip nepriimtina, remdamasi Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punktu.

13. Šiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgericht Cottbus* (Kotbuso administracinis teismas, Vokietija) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

- „1. Ar, atsižvelgiant į Sąjungos teisėje užsibrėžtą siekį užkirsti kelią antriam judėjimui, taip pat į [Reglamente Nr. 604/2013] įtvirtintą bendrąjį šeimos vientisumo principą, reikia pagal analogiją taikyti šio reglamento 20 straipsnio 3 dalį tuo atveju, kai nepilnamečis vaikas ir jo tėvai pateikia tarptautinės apsaugos prašymus toje pačioje valstybėje narėje, kurioje gimė vaikas, nors tėvai jau naudojami tarptautine apsauga kitoje valstybėje narėje?
2. Jei į šį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar nepilnamečio vaiko prašymas suteikti prieglobstį pagal [Reglamentą Nr. 604/2013] neturi būti nagrinėjamas ir sprendimas dėl perdavimo priimtas pagal šio reglamento 26 straipsnį atsižvelgiant į tai, pavyzdžiui, kad atsakomybė už nepilnamečio vaiko tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą tenka valstybei narei, kurioje tarptautinė apsauga suteikta vaiko tėvams?
3. Jei į pirmesnį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar [Reglamento Nr. 604/2013] 20 straipsnio 3 dalis taip pat taikytina pagal analogiją tiek, kiek jos antrame sakinyje nereikalaujama inicijuoti naujos perėmimo savo žinion procedūros vėliau gimusiam vaikui, nors tokiu atveju esama grėsmės, kad priimančioji valstybė nieko nežinos apie galimą nepilnamečio vaiko priėmimą arba pagal savo administracinę praktiką atsisakys pagal analogiją taikyti Reglamento (ES) Nr. 604/2013 20 straipsnio 3 dalį, todėl nepilnamečiam vaikui grės pavojus likti „pabėgėliu orbitoje“?
4. Jei į antrąjį ir trečiąjį klausimus būtų atsakyta neigiamai: ar sprendimas dėl nepriimtumo pagal [Direktyvos 2013/32] 33 straipsnio 2 dalies a punktą, taikant jį pagal analogiją, nepilnamečio vaiko, kuris valstybėje narėje pateikė tarptautinės apsaugos prašymą, atžvilgiu gali būti priimtas ir tuo atveju, jei tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje suteikta ne pačiam vaikui, o jo tėvams?“

14. Pareiškėja, Belgijos, Vokietijos, Italijos, Nyderlandų ir Lenkijos vyriausybės bei Komisija pateikė rašytines ir (arba) žodines pastabas per 2021 m. gruodžio 14 d. įvykusį posėdį.

IV. Analizė

A. Pirminės pastabos

15. Pirmiausia, mano manymu, reikia pateikti kelias pastabas dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą apimties, kiek tai susiję su suinteresuotųjų šalių pateiktų pastabų turiniu ir žodine proceso dalimi.

16. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismui pateikia keturis prejudicinius klausimus, kurie suformuluoti pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 1 dalį. Šiame straipsnyje skiriami, viena vertus, atvejai, kai tarptautinės apsaugos prašymas nenagrinėjamas pagal Reglamentą Nr. 604/2013 ir valstybė narė, kuriai pateiktas šis prašymas, perleidžia atsakomybę už jo nagrinėjimą valstybei narei, kurią mano esant atsakinga, ir, kita vertus, atvejai, kai toks prašymas gali būti atmestas kaip nepriimtinas¹².

17. Taigi pirmasis, antrasis ir trečiasis prejudiciniai klausimai susiję su tuo, kokios apimties atsakomybė už valstybės narės teritorijoje gimusio vaiko tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą gali būti perleista kitai valstybei narei, kuri pirmiau suteikė pabėgėlių statusą jo šeimos nariams. Konkrečiau kalbant, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismo klausia, ar galima pagal analogiją taikyti Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 3 dalį, ir, jei taip, ar galima remiantis šio reglamento 26 straipsniu perduoti šį vaiką valstybei narei, kurioje jo tėvams suteikta tarptautinė apsauga, tam, kad būtų išnagrinėtas jo prašymas.

18. Tuo atveju, jei toks taikymas pagal analogiją negalimas, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas savo ketvirtuoju klausimu Teisingumo Teismo teiraujasi, ar galima šį tarptautinės apsaugos prašymą pripažinti nepriimtinu, remiantis pagal analogiją taikomu Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punktu.

19. Iš pradžių nurodysiu priežastis, dėl kurių manau, kad jokia iš prašyme priimti prejudicinį sprendimą minimų procedūrinių priemonių neatrodo tinkama, be to, kiekviena šalis, atrodo, susiduria su kliūtimis pagal analogiją taikyti vieną ar kitą iš šių priemonių. Tokiam taikymui pagal analogiją reikia, kad situacija, kuri yra teisinės spragos dalykas, ir aiškiai reglamentuota situacija būtų tokios pačios ar bent jau panašios. Vis dėlto Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 3 dalyje ir Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytos situacijos labai aiškiai skiriasi nuo pagrindinėje byloje aptariamoms situacijoms tiek apibūdinimo, tiek buvimo pagrindo atžvilgiu.

20. Paskui išnagrinėsiu kitas procedūrines priemones. Viena vertus, išanalizuosiu priemonę, kurią savo pastabose siūlo Komisija, t. y. kriterijaus, nurodyto Reglamento Nr. 604/2013 9 straipsnyje „Šeimos nariai, kurie yra tarptautinės apsaugos gavėjai“, taikymą pagal analogiją. Šalys galėjo pareikšti savo nuomonę dėl šios nuostatos taikymo tiek raštu atsakydamos į Teisingumo Teismo pateiktus klausimus, tiek per posėdį. Kita vertus, atsižvelgdamas į ribas, su kuriomis susiduriama dėl tokio taikymo pagal analogiją, siūlysiu Teisingumo Teismui alternatyvą šiai procedūrinei priemonei, kuri iš esmės grindžiama vaiko interesų pirmumu.

21. Taigi, kaip šalys sutarė per posėdį, Teisingumo Teismo prašoma nurodyti sprendimą dėl ateities, nes pagrindinėje byloje Vokietijos Federacinė Respublika pripažino tapusi atsakinga už vaiko prašymo nagrinėjimą atsižvelgiant į tai, kad baigėsi Reglamente Nr. 604/2013 nustatytas

¹² Šiuo klausimu žr. 2017 m. balandžio 5 d. Sprendimą *Ahmed* (C-36/17, EU:C:2017:273, 38 punktas).

prašymo perimti savo žinion pateikimo terminas. Ši ateitis nėra toloma, nes į Teisingumo Teismą jau kreiptasi panašiu klausimu byloje *Ministre de l'immigration et de l'asile (C-153/21)*¹³, kurios nagrinėjimas sustabdytas 2021 m. lapkričio 11 d.

B. Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nagrinėjimas

1. Dėl Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 3 dalies, susijusios su atsižvelgimu į nepilnamečio situaciją vykstant atsakingos valstybės nustatymo procedūrai, taikymo pagal analogiją (pirmasis–trečiasis prejudiciniai klausimai)

22. Pirmuoju prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismo iš esmės teiraujasi, ar siekiant užkirsti kelią antriniam judėjimui ir užtikrinti pagrindinę teisę į šeimos gyvenimo gerbimą, įtvirtintą Chartijos 7 straipsnį, Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 3 dalis gali būti pagal analogiją taikoma esant situacijai, kai vaikas pateikia tarptautinės apsaugos prašymą valstybėje narėje, kurioje gimė, o jo šeimos nariams tarptautinė apsauga suteikta kitoje valstybėje narėje.

23. Dėl priežasčių, kurias nurodysiu toliau, pripažinti tokią analogiją reikštų nepaisyti Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 3 dalies nuostatų ir *ratio legis*.

24. Šio reglamento 20 straipsnyje nustatytos taisyklės taikomos pradedant valstybės narės, atsakingos už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, procedūrą arba, šio straipsnio pavadinime vartojamais žodžiais tariant, šios procedūros „pradžioje“.

25. Minėto reglamento 20 straipsnio 1 ir 2 dalyse Sąjungos teisės aktų leidėjas, pirma, patikslina, kad atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra prasideda, „kai tik *valstybei narei pirmą kartą* pateikiamas tarptautinės apsaugos prašymas“¹⁴ (1 dalis), ir kad toks prašymas laikomas pateiktu, kai į kompetentingą valdžios instituciją patenka arba prašytojo pateikta užpildyta prašymo forma, arba kompetentingų valdžios institucijų parengtas pranešimas (2 dalis).

26. Antra, minėto reglamento 20 straipsnio 3 dalyje Sąjungos teisės aktų leidėjas nurodo sąlygas, kuriomis nacionalinė valdžios institucija vykstant šiai procedūrai turi atsižvelgti į „nepilnamečio <...> padėt[į]“. Ši dalis suformuluota taip:

„Pagal šį reglamentą nepilnamečio, kuris lydis [lydi] *prašytoją* ir kuris atitinka šeimos nario apibrėžtį, padėtis yra tokia pati kaip ir jo šeimos nario padėtis, ir sprendimą dėl jo priima valstybė narė, atsakinga už to šeimos nario tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, net jeigu nepilnametis atskirai ir nėra prašytojas, jei tai atitinka [*pirmiausia*] *nepilnamečio interesus*. Ta pati nuostata taikoma vaikams, gimusiems prašytojui atvykus į valstybių narių teritoriją, ir inicijuoti naujos jų perėmimo savo žinion procedūros nereikalaujama.“¹⁵

¹³ Toje byloje iš Sirijos kilusi šeima išvyko iš Graikijos, kurioje jai buvo suteiktas pabėgėlių statusas, ir atvyko į Liuksemburgą, kur gimė paskiausias šios šeimos narys. Pastarojoje valstybėje narėje šis vaikas pateikė tarptautinės apsaugos prašymą, kuris buvo pripažintas nepriimtiniu taip pat remiantis Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punktu.

¹⁴ Išskirta mano.

¹⁵ Išskirta mano.

27. Pirma, Sąjungos teisės aktų leidėjas kalba apie nepilnamečio, kurio šeimos nariai pirmą kartą pateikė tarptautinės apsaugos prašymą valstybėje narėje, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 1 ir 2 dalis, padėtį, taip nacionalines kompetentingas valdžios institucijas įtraukdamas į už šių prašymų nagrinėjimą atsakingos valstybės narės nustatymo procedūrą¹⁶.

28. Vis dėlto negali būti analogijos tarp nepilnamečio, kurio šeimos nariai prašo suteikti tarptautinę apsaugą, padėties ir nepilnamečio, kurio šeimos nariams tokia apsauga jau suteikta, padėties. Sąvokos „tarptautinės apsaugos prašytojas“ ir „tarptautinės apsaugos gavėjas“ Reglamento Nr. 604/2013 2 straipsnio b, c ir f punktuose apibrėžiamos skirtingai ir apima skirtingus teisinius statusus, kurių pripažinimą ir turinį reglamentuoja konkrečios nuostatos. Beje, kaip tik dėl to Sąjungos teisės aktų leidėjas šio reglamento 9 straipsnyje skiria nepilnamečio, kurio šeimos nariai yra tarptautinės apsaugos *gavėjai*, padėtį ir šio reglamento 10 straipsnyje bei 20 straipsnio 3 dalyje – nepilnamečio, kurio šeimos nariai yra tarptautinės apsaugos *prašytojai*, padėtį. Taigi pripažįstant tokią padėties, kurią šis teisės aktų leidėjas nurodė minėto reglamento 20 straipsnio 3 dalyje, ir padėties, kurią nurodė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, analogiją būtų panaikintas šio teisės aktų leidėjo nustatytas skirtumas tarp šių dviejų sąvokų. Dėl to iš esmės būtų nustatytas atsakomybės kriterijus, kuris būtų kitoks nei Reglamento Nr. 604/2013 III skyriuje išsamiai išvardyti kriterijai ir kitoks nei šio reglamento 9 straipsnyje aiškiai nustatytas kriterijus.

29. Antra, pripažinti tokią analogiją reikštų paneigti Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 3 dalies *ratio legis*.

30. Šis *ratio legis* nurodytas Reglamento (EB) Nr. 343/2003¹⁷ parengiamuosiuose dokumentuose; šio reglamento 4 straipsnio 2 dalis iš esmės pakartota Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 3 dalyje. Iš Komisijos pasiūlymo¹⁸, kuriuo remiantis priimtas Reglamentas Nr. 343/2003, aiškinamojo memorandumo matyti, kad ši taisyklė skirta išsaugoti šeimos vientisumui, kartu perduodant nepilnametį ir jo šeimos narius už jų pateiktą tarptautinės apsaugos prašymų nagrinėjimą atsakingai valstybei, neatsižvelgiant į tai, ar šis nepilnametis formaliai yra prašytojas, kaip tai suprantama pagal valstybės narės, kurioje šie prašymai pateikti, teisės aktus. Ši taisyklė turi užkirsti kelią tam, kad valstybės narės skirtingai taikytų nuostatas, susijusias su atsakingos valstybės narės nustatymu, atsižvelgiant į tai, kad jos skirtingai reglamentuoja formalius reikalavimus, kuriuos turi atitikti nepilnametis tam, kad būtų laikomas prašytoju, kai lydi suaugusįjį.

31. Taigi su sąlyga, kad pirmiausia atsižvelgiama į vaiko interesus, Sąjungos teisės aktų leidėjas sulygina šio vaiko padėtį ir jo šeimos narių, kuriuos jis laiko „neatskiriamais“, padėtį atsakingos valstybės narės nustatymo etape, jų prašymams susiliejant laike ir erdvėje.

32. Vis dėlto šioje byloje aptariama situacija iš esmės skiriasi nuo situacijos, Sąjungos teisės aktų leidėjo aprašytos Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 3 dalyje. Iš tikrųjų, kitaip nei šioje nuostatoje nurodytais atvejais, nepilnametis formaliai pats pateikė tarptautinės apsaugos

¹⁶ Šiuo klausimu, kaip ir Komisija, pažymiu, jog tai, kad pareiškėjos šeimos nariai pateikė tarptautinės apsaugos prašymus Vokietijoje, neturi reikšmės. Iš tikrųjų šie prašymai buvo pripažinti nepriimtinais taikant Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punktą.

¹⁷ 2003 m. vasario 18 d. Tarybos reglamentas, nustatantis valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus (OL L 50, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 109).

¹⁸ Šiuo klausimu žr. Komisijos aiškinamąjį memorandumą, susijusį su jos pasiūlymu dėl Tarybos reglamento, nustatančio valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus (COM(2001) 447 *final*).

prašymą, todėl jis turi būti laikomas prašytoju. Be to, kadangi jo šeimos nariai nepateikė tarptautinės apsaugos prašymų, nacionalinė kompetentinga valdžios institucija neturi pagrindo pradėti už tokių prašymų nagrinėjimą atsakingos valstybės narės nustatymo procedūros. Taigi dėl šio vaiko gimimo datos ir vietos jo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas ir su šiuo prašymu susijusi atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra laike ir erdvėje atsiskiria nuo tarptautinės apsaugos prašymų, kuriuos pirmiau pateikė jo šeimos nariai kitoje valstybėje narėje¹⁹. Laikantis tokio požiūrio šio vaiko padėtis faktiškai atskiriama nuo jo šeimos narių padėties.

33. Trečia, nemanau, kad Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 3 dalies taikymą pagal analogiją galima pagrįsti tikslu užkirsti kelią „antriniam judėjimui“, kurio siekiama Sąjungos teise. Iš tikrųjų, kaip yra pažymėjęs Teisingumo Teismas, šio reglamento nuostatomis siekiama užkirsti kelią *tarptautinės apsaugos prašytojų persikėlimui*. Taigi siekiama išvengti to, kad prašytojai, pateikę prašymą vienoje valstybėje narėje, išvyktų iš jos prieš priimant sprendimą dėl šio prašymo ir atvyktų į kitą valstybę narę, kurioje pateiktų naują tarptautinės apsaugos prašymą.

34. Vis dėlto pagrindinėje byloje nagrinėjamoje situacijoje pareiškėjos šeimos nariai vienu metu nepateikė tarptautinės apsaugos prašymų keliose valstybėse narėse, nes jiems jau buvo suteiktas pabėgėlio statusas vienoje iš tų valstybių²⁰. Ši situacija veikiau laikytina Direktyvos 2011/95 33 straipsnio nuostatų pažeidimu; pagal šį straipsnį tarptautinės apsaugos gavėjų judėjimo laisvė apribojama šią apsaugą suteikusios valstybės narės teritorija, nes šeimos nariai persikėlė ir apsigyveno kitoje valstybėje narėje, konkrečiai Vokietijoje, neturėdami leidimo gyventi šalyje.

35. Remdamasis tuo, kas išdėstyta, manau, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytu atveju negalima pagal analogiją taikyti Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 3 dalies, atsižvelgiant į esminius abiejų situacijų skirtumus.

36. Tad siūlau Teisingumo Teismui nuspręsti, kad Reglamento Nr. 604/2013 20 straipsnio 3 dalis negali būti pagal analogiją taikoma esant situacijai, kai vaikas pateikia tarptautinės apsaugos prašymą valstybėje narėje, kurioje gimė ir gyvena su savo šeimos nariais, nors šiems suteikta tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje.

37. Atsižvelgiant į tai, kaip siūlau atsakyti į pirmąjį klausimą, į antrąjį ir trečiąjį prejudicinius klausimus atsakyti nereikia.

¹⁹ Nagrinėjamu atveju pareiškėjos šeimos nariai tarptautinės apsaugos prašymus pateikė 2012 m. Lenkijoje, o šis vaikas aptariamą prašymą pateikė 2016 m. Vokietijoje.

²⁰ Šiuo klausimu žr. 2020 m. gruodžio 10 d. Sprendimą *Minister for Justice and Equality (Tarptautinės apsaugos prašymas Airijoje)* (C-616/19, EU:C:2020:1010, 51 ir 52 punktai bei juose nurodyta jurisprudencija). Toks yra ir Direktyvos 2013/32 tikslas, kaip matyti iš jos 13 konstatuojamosios dalies, kurioje nurodyta, kad „tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo tvarką reglamentuojančių taisyklių suderinimas turėtų padėti apriboti tarptautinės apsaugos prašytojų pakartotinį judėjimą tarp valstybių narių tais atvejais, kai tokį judėjimą lemia teisinių sistemų skirtumai, ir sukurti lygiavertes Direktyvos 2011/95/ES taikymo sąlygas valstybėse narėse“, taip pat 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/33/ES, kuria nustatomos normos dėl tarptautinės apsaugos prašytojų priėmimo (OL L 180, 2013, p. 96), tikslas, kaip matyti iš jos 12 konstatuojamosios dalies.

2. Dėl prašymo nepriimtino pagrindo, nurodyto Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punkte, taikymo pagal analogiją (ketvirtasis prejudicinis klausimas)

38. Ketvirtuoju prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismo iš esmės teiraujasi, ar remdamasi Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punkto taikymu pagal analogiją valstybė narė gali vaiko pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą pripažinti nepriimtiniu, nes tokia apsauga jo šeimos nariams suteikta kitoje valstybėje narėje.

39. Dėl priešasčių, kurias nurodysiu toliau, manau, kad Teisingumo Teismas tokiam taikymui pagal analogiją negali pritarti.

40. Pirma, iš Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punkto matyti, kad valstybės narės gali tarptautinės apsaugos prašymą laikyti nepriimtiniu, jei „tarptautinę apsaugą suteikė kita valstybė narė“. Šios taisyklės prasmė patikslinta šios direktyvos 43 konstatuojamojoje dalyje, joje nurodyta:

„(43) valstybės narės turėtų iš esmės išnagrinėti visus prašymus, t. y. įvertinti, ar *konkretus prašytojas* priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95/ES <...>. Visų pirma valstybės narės neturėtų būti įpareigosios vertinti tarptautinės apsaugos prašymo esmės, kai pirmoji prieglobsčio šalis suteikia *prašytojui* pabėgėlio statusą <...>“²¹

41. Šios konstatuojamosios dalies formuluotė vienareikšmiškai įrodo, kad Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punkto nuostatos turi būti taikomos esant situacijai, kai tarptautinės apsaugos prašytojui jau suteikta tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje. Būtent atsižvelgiant į šį tarptautinės apsaugos prašytojo ir gavėjo tapatumą Sąjungos prieglobsčio sistemoje ši nuostata yra tarpusavio pasitikėjimo principo išraiška²². Akivaizdu, kad toks atvejis negali būti prilygintas situacijai, kaip antai aptariamai pagrindinėje byloje, kai tarptautinės apsaugos prašytojas ir gavėjas yra skirtingi asmenys.

42. Antra, Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalyje išvardyti tarptautinės apsaugos prašymo nepriimtino pagrindai. Teisingumo Teismas ne kartą yra nusprendęs, kad jų sąrašas laikytinas išsamiu atsižvelgiant tiek į šios nuostatos formuluotę ir žodį „tik“, pavartotą prieš išvardijant šiuos pagrindus, tiek į jos tikslą, nes ja siekiama „sušvelninti atsakingos valstybės narės pareigą išnagrinėti tarptautinės apsaugos prašymą, apibrėžiant atvejus, kai toks prašymas laikomas nepriimtiniu“²³. Šiomis aplinkybėmis Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalis negali būti pagal analogiją taikoma esant visai nepanašiai situacijai, nes tai reikštų, kad pridėdamas kitas nepriimtino pagrindas, nei šioje nuostatoje Sąjungos teisės aktų leidėjo nurodyti pagrindai, o tai prieštarautų jo norui, kuris buvo aiškiai išreikštas.

43. Be to, taip vaikas, kaip antai pareiškėja, netektų galimybės pasinaudoti tarptautinės apsaugos suteikimo procedūromis, o tai akivaizdžiai prieštarautų jo pagrindinėms teisėms, pirmiausia Chartijos 18 straipsniui ir 24 straipsnio 2 daliai²⁴, kuriais grindžiama Direktyva 2013/32. Teisė į

²¹ Išskirta mano. Taip pat žr. 2022 m. vasario 22 d. Sprendimą *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* (Šeimos vientisumas – Jau suteikta apsauga) (C-483/20, EU:C:2022:103), kuriame Teisingumo Teismas nusprendė: „taigi iš pačios Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punkto formuluotės matyti, kad valstybės narės neprivalo nagrinėti, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95, kai tokią apsaugą suteikė kita valstybė narė“ (24 punktas).

²² Šiuo klausimu žr. 2022 m. vasario 22 d. Sprendimą *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* (Šeimos vientisumas – Jau suteikta apsauga) (C-483/20, EU:C:2022:103, 29 ir 37 punktai bei juose nurodyta jurisprudencija).

²³ Šiuo klausimu žr. 2020 m. kovo 19 d. Sprendimą *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa)* (C-564/18, EU:C:2020:218, 29 ir 30 punktai bei juose nurodyta jurisprudencija) ir 2020 m. gegužės 14 d. Sprendimą *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság* (C-924/19 PPU ir C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, 149 ir 182 punktai bei juose nurodyta jurisprudencija).

²⁴ Chartijos 24 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad „visuose valstybės ar privačių institucijų veiksmuose, susijusiuose su vaikais, pirmiausia turi būti vadovaujama vaiko interesais“.

prieglobstį yra asmeninė. Šio vaiko pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą pripažindamos nepriimtiniu dėl to, kad jo šeimos nariams jau suteikta tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje, nacionalinės kompetentingos institucijos sudaro pagrindą tam, kad šio vaiko pateiktas prašymas niekada nebūtų išnagrinėtas. Sprendimas dėl nepriimtimumo lemia reikšmingas pasekmes, kurių apimtis turi būti griežtai apibrėžta. Pažymėtina, kad byloje *Bundesrepublik Deutschland* (C-504/21), kuri šiuo metu nagrinėjama Teisingumo Teisme, Vokietijos valdžios institucijos atmetė Graikijos valdžios institucijų taikant Reglamento Nr. 604/2013 9 straipsnio ir 17 straipsnio 2 dalį pateiktą prašymą perimti savo žinion tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos narius, remdamosi tuo, kad jų pateikti tarptautinės apsaugos prašymai buvo pripažinti nepriimtiniais remiantis Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalimi.

44. Trečia, negaliu pritarti vienos iš šalių per posėdį išdėstytam požiūriui, kad prašymo pripažinimo nepriimtiniu ir perdavimo priimančiajai valstybei narei atveju vaikas vis dėlto galėtų naudotis Direktyvos 2011/95 23–35 straipsnyje nurodytomis teisėmis bei ekonominėmis ir socialinėmis lengvatomis kaip tarptautinės apsaugos gavėjų šeimos narys.

45. Viena vertus, naudojimasis šiomis teisėmis ir lengvatomis nėra tolygus pabėgėlio statuso arba papildomą apsaugą galinčio gauti asmens statuso, kurį gali įgyti kiekvienas asmuo, asmeniškai atitinkantis šio statuso suteikimo sąlygas, nurodytas Direktyvos 2011/95 II ir III skyriuose, pripažinimui, pirmiausia dėl to, kad jam kilmės šalyje kyla ar gali kilti persekiojimo arba didelės žalos pavojus. Beje, kaip tik todėl šios direktyvos 23 straipsnio 2 dalyje Sąjungos teisės aktų leidėjas aiškiai nurodo, kad minėtos teisės ir lengvatos suteikiamos tik šeimos nariams, kurie patys neatitinka tarptautinės apsaugos suteikimo sąlygų²⁵. Vis dėlto pagrįstai galima manyti, kad pagrindinėje byloje vaikas galėtų naudotis šia apsauga, panašiai, kaip ja naudojasi jo šeimos nariai²⁶. Taigi nėra jokios priežasties, dėl kurios šis vaikas, jeigu būtų perduotas priimančiajai valstybei, turėtų pasitenkinti tik tomis lengvatomis, kurios nurodytos minėtos direktyvos 24–35 straipsniuose.

46. Kita vertus, kaip Teisingumo Teismas nusprendė 2021 m. lapkričio 9 d. Sprendime *Bundesrepublik Deutschland (Šeimos vientisumo išsaugojimas)*²⁷, „iš Direktyvos 2011/95 2 straipsnio j punkto, kuriame apibrėžta sąvoka „šeimos nariai“ pagal šią direktyvą, siejamo su jos 23 straipsnio 2 dalimi, matyti, kad valstybių narių pareiga numatyti galimybę pasinaudoti šiomis lengvatomis netaikoma tarptautinės apsaugos gavėjo vaikams, gimusiems priimančiojoje valstybėje narėje šeimoje, sukurtoje toje valstybėje“²⁸. Taigi esant tokiai situacijai, kaip nagrinėjama šioje byloje, kai vaiko neapima sąvoka „šeimos nariai“, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio j punktą, priimančioji valstybė neprivalo jam suteikti teisių ir lengvatų, nurodytų šios direktyvos 24–35 straipsniuose.

47. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, esu tos nuomonės, kad atsižvelgdama į Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies a punkto taikymą pagal analogiją valstybė narė negali vaiko pateikto tarptautinės apsaugos prašymo laikyti nepriimtiniu, remdamasi tuo, kad tarptautinė apsauga jo šeimos nariams jau suteikta kitoje valstybėje narėje.

²⁵ Šiuo klausimu žr. 2021 m. lapkričio 9 d. Sprendimą *Bundesrepublik Deutschland (Šeimos vientisumo išsaugojimas)* (C-91/20, EU:C:2021:898, 51 punktas).

²⁶ Tai galėtų būti pripažinta kaip pagrindinė arba kaip išvestinė teisė, taikant principus, kuriuos Teisingumo Teismas nustatė 2018 m. spalio 4 d. Sprendime *Ahmedbekova* (C-652/16, EU:C:2018:801, 72 punktas) ir patvirtino 2021 m. lapkričio 9 d. Sprendime *Bundesrepublik Deutschland (Šeimos vientisumo išsaugojimas)* (C-91/20, EU:C:2021:898, 41 punktas).

²⁷ C-91/20, EU:C:2021:898.

²⁸ Šio sprendimo 37 punktas.

C. Kitų galimų procedūrinių priemonių analizė

48. Siekiant naudingai atsakyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, siūlau Teisingumo Teismui išnagrinėti kitas galimas procedūrinės priemonės: pirma, priemonę, kurią savo pastabose siūlo Komisija, t. y. Reglamento Nr. 604/2013 9 straipsnio taikymą pagal analogiją, antra, priemonę, mano manymu, paprasčiausią ir labiausiai atitinkančią vaiko interesus, grindžiamą bendraisiais principais, kuriais paremtas šis reglamentas, t. y. šio reglamento 3 straipsnio 2 dalies ir 6 straipsnio 1 dalies taikymą.

1. Dėl atsakomybės kriterijaus, nurodyto Reglamento Nr. 604/2013 9 straipsnyje, taikymo pagal analogiją

49. Reglamento Nr. 604/2013 9 straipsnyje nurodytas valstybės narės, atsakingos už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus, kaip matyti iš šio reglamento III skyriaus, kuriame yra šis straipsnis. Šio kriterijaus pavadinimas – „Šeimos nariai, kurie yra tarptautinės apsaugos gavėjai“. Jis grindžiamas su šeima susijusiomis aplinkybėmis, nuo kurių priklauso ir kriterijai, nurodyti šio reglamento 8 straipsnyje („Nepilnamečiai“), 10 straipsnyje („Šeimos nariai, kurie prašo tarptautinės apsaugos“), 11 straipsnyje („Šeimos procedūra“) ir 17 straipsnio („Diskrecinės išlygos“) 2 dalyje.

50. Minėto reglamento 9 straipsnyje nustatyta, kad jei valstybė narė leido prašytojo šeimos nariui kaip tarptautinės apsaugos gavėjui gyventi šalyje, ši valstybė narė yra atsakinga už kitų šeimos narių tarptautinės apsaugos prašymų nagrinėjimą, tačiau su sąlyga, kad atitinkami asmenys būtų tokį pageidavimą išreiškę raštu²⁹.

51. Iš Reglamento Nr. 343/2003 parengiamųjų dokumentų matyti, kad šiuo kriterijumi siekiama kelių tikslų. Viena vertus, užtikrinti šeimos susijungimą suartinant prašytoją ir jo šeimos narius valstybėje narėje, kurioje šiems buvo leista gyventi kaip tarptautinės apsaugos gavėjams. Kita vertus, užtikrinti greitą prašymo nagrinėjimą, atsižvelgiant į tai, kad valstybė narė, kurioje bent vienam šeimos nariui jau suteiktas pabėgėlio statusas ir leista gyventi šalyje, geriausiai gali įvertinti prašytojo baimės būti persekiojamam savo kilmės šalyje pagrįstumą.

52. Tam, kad būtų galima taikyti Reglamento Nr. 604/2013 9 straipsnyje nurodytą kriterijų, turi būti įvykdytos kelios sąlygos. Pirma, ši valstybė narė yra atsakinga už apsaugos prašymo nagrinėjimą tik su sąlyga, kad bent vienam iš prašytojo šeimos narių jau yra leista gyventi atitinkamos valstybės, laikomos atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, teritorijoje kaip tarptautinės apsaugos gavėjui. Antra, ši valstybė yra atsakinga už apsaugos prašymo nagrinėjimą tik su sąlyga, kad prašytojas ir jo šeimos nariai, kuriems leista gyventi šios valstybės narės teritorijoje, raštu išreiškia savo *sutikimą* dėl jų susijungimo.

53. Taigi, taikant Reglamento (EB) Nr. 1560/2003³⁰ 1 straipsnio 1 dalies a punktą, prie prašymo perimti savo žinion, pateikto prašomai valstybei remiantis atsakomybės kriterijumi, nurodytu Reglamento Nr. 604/2013 9 straipsnyje, reikia pridėti ne tik rašytinį jo šeimos narių „oficialios

²⁹ Sąjungos teisės aktų leidėjas patikslina, kad ši nuostata taikoma šeimai, neatsižvelgiant į tai, ar šeima buvo anksčiau sukurta kilmės šalyje, taigi skiriasi nuo „šeimos narių“ apibrėžties, pateikiamos minėto reglamento 2 straipsnio g punkte.

³⁰ 2003 m. rugsėjo 2 d. Komisijos reglamentas, nustatantis Reglamento Nr. 343/2003 taikymo taisykles (OL L 222, 2003, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 20; klaidų ištaisymas OL L 197, 2017 7 28, p. 20), paskutinį kartą iš dalies pakeistas Įgyvendinimo reglamentu (ES) Nr. 118/2014 (OL L 39, 2014, p. 1). Šis reglamentas priimtas taikant Reglamento Nr. 343/2003 17 straipsnio 3 dalį (dabar – Reglamento Nr. 604/2013 21 straipsnio 3 dalis).

gyvenamosios vietos“ šios valstybės teritorijoje patvirtinimą, jiems išduotus leidimus gyventi šalyje ir registrų išrašus, bet ir, jei įmanoma, dokumentus, įrodančius jų giminystės ryšį, bei suinteresuotų asmenų sutikimo patvirtinimą.

54. Šios dvi sąlygos, mano manymu, trukdo tam, kad, esant tokiai situacijai, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, būtų pagal analogiją taikomas Reglamento Nr. 604/2013 9 straipsnis.

55. Dėl sąlygos, kad šeimos nariui turi būti „leista kaip tarptautinės apsaugos gavėjui gyventi“ prašomos valstybės teritorijoje, konstatuotina, kad ji skiriasi nuo sąlygos, nustatytos šio reglamento 8 straipsnio 1 ir 2 dalyse, pagal kurią šis šeimos narys turi „teisėtai [būti]“ šioje teritorijoje³¹. Vis dėlto manau, kad atsižvelgiant į Sąjungos teisės aktų leidėjo siekiamą tikslą, t. y. šeimos susijungimą, ši sąlyga reiškia, kad minėtas prašytojo šeimos narys ne tik šioje teritorijoje naudojasi leidimu gyventi šalyje kaip tarptautinės apsaugos gavėjas³², bet ir faktiškai gyvena šioje teritorijoje. Iš tikrųjų negalima organizuoti prašytojo susijungimo su šeimos nariu, pirmiausia tuo atveju, jei šis prašytojas yra vaikas, kai šis narys faktiškai negyvena prašomos valstybės teritorijoje ar neturi leidimo gyventi šalyje arba dėl pavojaus, kurį jis kelia nacionaliniam saugumui ar viešajai tvarkai, arba dėl to, kad jo leidimas gyventi šalyje nutrauktas ar nebeprateštas³³. Tokiais atvejais šeimai susijungti būtų sutrukdyta, o procedūra dėl prašytojo perėmimo savo žinion ir perdavimo galėtų baigtis tuo, kad būtų pradėta nauja procedūra siekiant nustatyti už prašymo nagrinėjimą atsakingą valstybę narę.

56. Be to, pabrėžtina, kad, esant tokiai situacijai, kaip susiklosčiusi pagrindinėje byloje, kai šeimos nariai nebegyvena priimančiojoje valstybėje ir priešinasi jų grąžinimui į šią valstybę, šios sąlygos laikymasis reiškia, kad prašančioji valstybė, prieš pateikdama prašymą perimti savo žinion, imasi veiksmų, pirmiausia įsitikindama, ar priimančiojoje valstybėje galioja šių šeimos narių leidimai gyventi šalyje³⁴, ir pradeda jų išsiuntimo į šią valstybę procedūrą. Vis dėlto šie veiksmai gali lemti terminus, kurie, mano manymu, daug ilgesni, nei nustatyti Reglamente Nr. 604/2013 21 straipsnio 1 dalyje prašymui perimti savo žinion pateikti.

57. Pagal šią nuostatą valstybė narė, kurioje pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas, prašymą perimti prašytoją savo žinion turi pateikti „kuo skubiau ir jokių būdu ne vėliau kaip per tris mėnesius nuo to prašymo pateikimo“³⁵. Bet tuo atveju, jei šeimos nariai nesutinka grįžti į priimančiąją valstybę, prieš pateikiant prašymą perimti savo žinion ir pridėdant su juo susijusius įrodymus, taikant Direktyvą 2008/115 reikėtų pradėti šios šeimos grąžinimo procedūrą, galbūt net priverstinai. Vis dėlto tokios procedūros vykdymas – privalant atsižvelgti į suinteresuotųjų asmenų teises, – mano manymu, yra sunkiai įgyvendinamas per Reglamente Nr. 604/2013 nustatytus terminus, kad ir kaip rūpestingai veiktų nacionalinės kompetentingos institucijos. Atsižvelgiant į terminus, susijusius su ieškinio dėl sprendimo grąžinti pareiškimu, ir pavojus, kylančius dėl tokio sprendimo vykdymo, prašančioji valstybė, kurioje vaikas pateikė tarptautinės apsaugos prašymą, turėtų laukti, kol bus galutinai nuspręsta dėl šio ieškinio, (galbūt) pareikšto dėl sprendimų išsiųsti, priimtų jo šeimos narių atžvilgiu, ir tik tada parengti prašymą, kad prašoma

³¹ Tokios skirtingos formuluotės vartojamos visose kalbinėse versijose.

³² Žr. Direktyvos 2011/95 24 straipsnį.

³³ Žr. Direktyvos 2011/95 21 straipsnio 3 dalį ir 24 straipsnio 1 dalį.

³⁴ Pagal Direktyvos 2011/95 24 straipsnį pabėgėlio statuso gavėjams išduotas leidimas gyventi šalyje galioja trejus metus ir gali būti pratęstas, o papildomos apsaugos statuso gavėjams išduotas leidimas gyventi šalyje galioja ne trumpiau kaip vienus metus ir gali būti pratęstas ne trumpiau kaip dvejiems metams. Remiantis Lenkijos pateikta informacija, pareiškėjos pagrindinėje byloje šeimos narių leidimai gyventi šalyje baigė galioti 2015 m. gegužės 4 d.

³⁵ Antraip pagal Reglamento Nr. 604/2013 21 straipsnio 1 dalies trečią pastraipą atsakomybė už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą tenka valstybei narei, kurioje buvo pateiktas šis prašymas.

valstybė perimtų vaiką savo žinion. Tai lemtų ne tik teisinio nesaugumo situaciją, bet ir neišvengiamą delsimo laikotarpį, per kurį šio vaiko pateikto tarptautinės apsaugos prašymo baigtis būtų neaiški.

58. Esant tokiai situacijai, nebūtų paisoma vaiko interesų pirmumo, o juo remiantis turi būti aiškinamos ir taikomos visos Reglamente Nr. 604/2013 nurodytos procedūros³⁶. Šio reglamento 13 konstatuojamojoje dalyje aiškiai pabrėžiama, kad, „kaip numatyta 1989 m. Jungtinių Tautų vaiko teisių konvencijoje ir [Chartijoje], valstybės narės, taikydamos šį reglamentą, pirmiausia turėtų vadovautis vaiko interesais“.

59. Be to, toks sprendimas neleistų greitai nustatyti atsakingos valstybės narės, taigi, kiltų pavojus, kad nebus užtikrinta nei galimybė veiksmingai pasinaudoti tarptautinės apsaugos suteikimo procedūra, nei greitas šios apsaugos prašymo nagrinėjimas, o tai prieštarautų tikslams, nurodytiems Reglamente Nr. 604/2013 5 konstatuojamojoje dalyje.

60. Kalbant apie sąlygą, susijusią su suinteresuotųjų asmenų rašytiniu sutikimu, pažymėtina, kad ji reiškia aiškų prašytojo ir jo šeimos narių pozityvų veiksma, kuriuo išreiškiamas jų noras susijungti. Sąlyga siekiama išvengti situacijų, kai šie suinteresuotieji asmenys dėl asmeninių priežasčių nenori susijungti. Ši sąlyga taip pat nurodyta Reglamente Nr. 604/2013 10 straipsnyje, 16 straipsnio 1 dalyje ir 17 straipsnio 2 dalyje. Akivaizdu, kad ji nenumatyta taikyti esant situacijai, kurią nurodė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kai prašytojas ir jo šeimos nariai yra susijungę ir gyvena po vienu stogu, toje pačioje valstybėje narėje. Ir vėl pažymėtina, kad ši sąlyga turėtų reikšmės tik tuo atveju, jei būtų pradėta šeimos narių išsiuntimo į apsaugą suteikusių valstybę procedūra. Vis dėlto tokiu atveju ši sąlyga būtų taikoma kitu nei Sąjungos teisės aktų leidėjo numatytu tikslu, nes ja būtų siekiama ne užtikrinti Sąjungos teritorijoje išsibarsčiusių šeimos narių susijungimą, o veikiau išlaikyti šeimos vientisumą.

61. Nors vykstant procesui kai kurios šalys siūlė Teisingumo Teismui atmesti galimybę taikyti šią sąlygą, toks sprendimas, mano manymu, nėra tinkamas, nes rašytinio sutikimo reikalavimas reiškia sąlygą, kurią Sąjungos teisės aktų leidėjas aiškiai nustatė Reglamente Nr. 604/2013 9 straipsnyje.

62. Iš tikrųjų manau, kad atsižvelgiant į didelį skaičių ieškinių, susijusių su šio reglamento taikymu tais atvejais, kai kalbama apie vaiko interesus, reikia labai atsargiai aiškinti šio reglamento nuostatas. Reglamentas Nr. 604/2013 – tai iš esmės procedūrinio pobūdžio priemonė, suteikta valstybėms narėms tam, kad remdamosi išsamiai nurodytais kriterijais ir paisydamos suinteresuotųjų asmenų pagrindinių teisių jos galėtų nustatyti, kuri iš jų atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą.

63. Taigi, mano manymu, kaip ir kiti kriterijai, išvardyti Reglamente Nr. 604/2013 III skyriuje, šio reglamento 9 straipsnyje nurodytas kriterijus netaikomas esant tokiai situacijai, kaip susiklosčiusi pagrindinėje byloje, kai prašytojo šeimos nariai, kuriems suteikta tarptautinė apsauga, nebegyvena šią apsaugą suteikusiame valstybėje ir nesutinka būti grąžinti į šią valstybę.

64. Siūlysiu Teisingumo Teismui laikytis kitokio požiūrio, grindžiamo bendraisiais principais, kuriais remiamasi Reglamente Nr. 604/2013, ir, be kita ko, vaiko interesų pirmumu.

³⁶ Žr. šio reglamento 6 straipsnio 1 dalį.

2. Dėl garantijų, nepilnamečių naudai nustatytų Reglamento Nr. 604/2013 6 straipsnio 1 dalyje, įgyvendinimo

65. Pirmiausia pažymėtina, kad pagal Reglamento Nr. 604/2013 3 straipsnio 2 dalį, „jei remiantis [šio reglamento III skyriuje] išvardytais kriterijais negalima nustatyti jokios atsakingos valstybės narės, už jo nagrinėjimą yra atsakinga pirmoji valstybė narė, kuriai buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas“. Aptariamam atveju netaikytinas nė vienas iš šio reglamento III skyriuje nurodytų kriterijų, todėl būtent pirmoji valstybė narė, kurioje vaikas pateikė prašymą, yra atsakinga už šio prašymo nagrinėjimą. Remiantis šio reglamento 5 konstatuojamąja dalimi, tai leidžia užtikrinti šiam vaikui galimybę veiksmingai pasinaudoti tarptautinės apsaugos suteikimo procedūromis ir netrukdyti siekti greitai nagrinėti jo prašymą.

66. Šio principo taikymas nagrinėjamu atveju leidžia didžiausią dėmesį skirti vaiko interesų pirmumui, kaip reikalaujama pagal Chartijos 24 straipsnio 2 dalį³⁷, nes ši valstybė narė yra ir valstybė, kurioje šis vaikas gimė ir gyvena kartu su savo šeimos nariais.

67. Reglamento Nr. 604/2013 6 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad, „[v]ykdydamos visas šiame reglamente numatytas procedūras, valstybės narės pirmiausia vadovaujasi vaiko interesais“. Šiomis aplinkybėmis Sąjungos teisės aktų leidėjas dėl šio reglamento 6 straipsnio 3 dalies taikymo reikalauja, kad vertindamos vaiko interesų pirmumą valstybės narės bendradarbiautų tarpusavyje ir „visų pirma“ tinkamai atsižvelgtų į šeimos susijungimo galimybes, nepilnamečio gerovę ir socialinę raidą, saugumo ir apsaugos aspektus, ypač jei kyla pavojus, kad nepilnametis gali tapti prekybos žmonėmis auka, ir galiausiai į nepilnamečio nuomonę pagal jo amžių ir brandą, įskaitant jo patirtį³⁸.

68. Taigi, paisant vaiko interesų pirmumo, reikia nustatyti valstybę narę, kuri tinkamiausia spręsti dėl tarptautinės apsaugos prašymo, atsižvelgiant į visas konkrečiu atveju susiklosčiusias faktines aplinkybes³⁹. Fizinis vaiko buvimas valstybės narės, kurioje jis gimė ir pateikė savo prašymą, teritorijoje, jo gyvenimo šioje valstybėje kartu su savo šeima trukmė, teisėtumas, sąlygos ir priežastys – tai veiksniai, į kuriuos nacionalinės kompetentingos institucijos turi atsižvelgti, kai vertina vaiko interesus.

69. Tokiomis aplinkybėmis manau, kad reikia atsižvelgti į priežastis, kuriomis pateisinamas šeimos narių išvykimas iš priimančiosios valstybės. Tiesa, atvejis, dėl kurio kreiptasi į Teisingumo Teismą, skiriasi nuo situacijų, kurias jis nagrinėjo 2019 m. kovo 19 d. Sprendime *Ibrahim ir kt.*⁴⁰ ir kurioms esant grėsi didelis pavojus, kad su tarptautinės apsaugos prašytoju priimančiojoje valstybėje narėje gali būti elgiamasi pažeidžiant jo pagrindines teises dėl sisteminių, dažnų ar tam tikrų asmenų grupes paveikiančių trūkumų. Vis dėlto neatsižvelgiant į priežastis, dėl kurių šeimos nariai išvyko iš priimančiosios valstybės, būtų nepaisoma garantijų, kurias Sąjungos teisės aktų leidėjas suteikia nepilnamečiams, ir nuostatų, kurias jis skiria būtent atsižvelgimui pirmiausia į vaiko interesus. Reglamento Nr. 604/2013 6 straipsnio 3 dalyje nustatydamas, kad valstybės narės

³⁷ Šioje nuostatoje nurodyta, kad valstybės ar privačioms institucijoms imantis bet kurių veiksmų, susijusių su vaikais, pirmiausia turi būti vadovaujamosi vaiko interesais. Taip pat žr. 2021 m. lapkričio 9 d. Sprendimą *Bundesrepublik Deutschland (Šeimos vientisumo išsaugojimas)* (C-91/20, EU:C:2021:898, 55 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).

³⁸ Taip pat žr. Reglamento Nr. 604/2013 13 konstatuojamąją dalį.

³⁹ Šiame kontekste žr. 2017 m. birželio 8 d. Sprendimą *OL* (C-111/17 PPU, EU:C:2017:436, 42 ir paskesni punktai), susijusį su 2003 m. lapkričio 27 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2201/2003 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų, susijusių su santuoka ir tėvų pareigomis, pripažinimo bei vykdymo, panaikinančio Reglamentą (EB) Nr. 1347/2000 (OL L 338, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 243), įgyvendinimu.

⁴⁰ C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219.

„glaudžiai bendradarbiauja“ ir tinkamai atsižvelgia į vaiko gerovę ir socialinę raidą, Sąjungos teisės aktų leidėjas reikalauja, kad nacionalinės kompetentingos institucijos įvertintų visas faktines aplinkybes, susijusias su vaiko gyvenimo sąlygomis atitinkamose valstybėse narėse.

70. Šiuo klausimu nemanau, kad iš tėvų pasirinkimo išvykti iš priimančiosios valstybės galima daryti išvadą apie paprasčiausią norą apeiti bendros Europos prieglobsčio sistemos taisykles arba jomis piktnaudžiauti. Nuspręsti išvykti iš šios valstybės, kurioje visi šeimos nariai, įskaitant mažamečius vaikus, naudojami tarptautine apsauga, po to, kai buvo priversti palikti kilmės šalį, taigi, rizikuoti atsisakyti saugumo ir naudos, kurią suteikia šis statusas visai šeimai, reiškia arba nerūpestingumą, arba būtinybę ir gerai apgalvotą pasirinkimą, kurį daro tėvai, atsižvelgdami pirmiausia į savo vaikų interesus. Pagrindinėje byloje pareiškėjos šeimos nariai, atrodo, išvyko iš Lenkijos ir atvyko į Vokietiją dėl bauginimo, kurį jie priimančiojoje valstybėje patyrė atsižvelgiant į jų kilmę. Byloje *Ministre de l'immigration et de l'asile (C-153/21)*, kurios nagrinėjimas sustabdytas, tėvai taip pat nusprendė išvykti iš Graikijos pirmiausia dėl gyvenimo, priėmimo ir rūpinimosi jų vaikais sąlygų, kurios, jų nuomone, buvo apverktinos. Taigi nemanau, kad galima šiuos persikėlimus laikyti, tam tikruose procesiniuose dokumentuose vartojamais žodžiais tariant, vien tėvų „turizmu“.

71. Tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamos šioje byloje, kai vaikas pateikė tarptautinės apsaugos prašymą valstybėje narėje, kurioje gimė ir kurioje kartu su savo šeimos nariais šio prašymo pateikimo metu turi įprastinę gyvenamąją vietą – nacionalinės kompetentingos institucijos turi tai patikrinti, – manau, kad atsižvelgiant į vaiko interesų pirmumą atsakomybė už jo prašymo nagrinėjimą tenka šiai valstybei. Bet koks sprendimas, dėl kurio šis vaikas ir jo šeimos nariai būtų atsieti nuo socialinės aplinkos, į kurią jie yra integravęsi, remiantis tuo, kad pastariesiems tarptautinė apsauga suteikta kitoje valstybėje narėje, visiškai prieštarautų vaiko interesams.

72. Šis kriterijus, mano manymu, yra paprasčiausias ir juo labiausiai atsižvelgiama į vaiko interesus, nes pagal jį galima užtikrinti teisių, kurios vaikui suteikiamos Chartijos 18 straipsniu, veiksmingumą, garantuojant jam galimybę veiksmingai pasinaudoti tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūra ir greitą šio prašymo išnagrinėjimą.

73. Vis dėlto manau, kad šis kriterijus turėtų reikšti ir atsakomybės už tarptautinę apsaugą, suteiktą vaiko šeimos nariams, perdavimą, siekiant užtikrinti teisės į prieglobstį, kurią jie turi pagal minėtą straipsnį, veiksmingumą.

74. Iš tikrųjų šios teisės veiksmingumas reiškia ne tik galimybės pasinaudoti tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūra užtikrinimą vaikui, bet ir naudojimosi teisėmis, kurias suteikia pabėgėlių statusas jo šeimos nariams, užtikrinimą pastariesiems, kol šis statusas nėra panaikintas arba kol jis galioja. Vis dėlto dabar apsaugą suteikusi valstybė narė faktiškai negali vykdyti jai tenkančių pareigų, nes šeimos nariai išvyko iš šios šalies, negavę tam leidimo. Taip pat Vokietijos Federacinė Respublika teisiniu požiūriu negali kilmės šalies apsaugos pakeisti savo pačios apsauga, be kita ko, dėl to, kad šeimos nariai neteisėtai yra jos teritorijoje.

75. Dėl tokių pačių priežasčių kaip nurodytos šios išvados 44–46 punktuose, šeimos nariai negali naudotis Direktyvos 2011/95 23–35 straipsniuose nurodytomis teisėmis ir lengvatomis, nes kiekvienas jų atitinka tarptautinės apsaugos suteikimo kriterijus, – tai patvirtina jų jau turimas pabėgėlių statusas.

76. Taigi šiomis aplinkybėmis taikant Europos susitarimą dėl atsakomybės už pabėgėlius perkėlimo reikėtų pradėti atsakomybės už tarptautinę apsaugą, suteiktą vaiko šeimos nariams, perkėlimo procedūrą. Šioje byloje Lenkijos valdžios institucijos lyg ir sutiko su tokiu perdavimu taikant šio susitarimo 4 straipsnio 1 dalį, bet atrodo, kad Vokietijos valdžios institucijos šiuo klausimu nesiėmė veiksmų⁴¹. Vis dėlto primintina, kad pagal minėto susitarimo 2 straipsnį atsakomybė už pabėgėlius laikoma perkelta, jei dvejus metus arba ilgiau buvo faktiškai nuolat gyvenama antrojoje valstybėje su jos institucijų leidimu arba jei antroji valstybė leido pabėgėliui gyventi jos teritorijoje nuolat arba laikotarpiu, ilgesniu, nei nurodyta kelionės dokumente.

77. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui nuspręsti, kad, esant situacijai, kai valstybei narei pateiktas vaiko, kurio šeimos nariai naudojami pabėgėlių statusu kitoje valstybėje narėje, tarptautinės apsaugos prašymas, Reglamento Nr. 604/2013 3 straipsnio 2 dalis ir 6 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad, atsižvelgiant į vaiko interesų pirmumą, valstybė narė, kuriai pateiktas prašymas, yra atsakinga už jo nagrinėjimą, jei šis vaikas gimė šioje valstybėje ir prašymo pateikimo metu kartu su savo šeimos nariais turi joje įprastinę gyvenamąją vietą.

V. Išvada

78. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *Verwaltungsgericht Cottbus* (Kotbuso administracinis teismas, Vokietija) pateiktus prejudicinius klausimus:

1. 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai, 20 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad ji negali būti pagal analogiją taikoma situacijai, kai vaikas pateikia tarptautinės apsaugos prašymą valstybėje narėje, kurioje gimė ir gyvena su savo šeimos nariais, nors šiems suteikta tarptautinė apsauga kitoje valstybėje narėje.
2. Remdamasi 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos 33 straipsnio 2 dalies a punkto taikymu pagal analogiją valstybė narė negali vaiko pateikto tarptautinės apsaugos prašymo laikyti nepriimtiniu, remdamasi tuo, kad tarptautinė apsauga jo šeimos nariams jau suteikta kitoje valstybėje narėje.
3. Esant situacijai, kai valstybei narei pateiktas vaiko, kurio šeimos nariai naudojami pabėgėlių statusu kitoje valstybėje narėje, tarptautinės apsaugos prašymas, Reglamento Nr. 604/2013 3 straipsnio 2 dalis ir 6 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad, atsižvelgiant į vaiko interesų pirmumą, valstybė narė, kuriai pateiktas prašymas, yra atsakinga už jo nagrinėjimą, jei šis vaikas gimė šioje valstybėje ir prašymo pateikimo metu kartu su savo šeimos nariais turi joje įprastinę gyvenamąją vietą.

⁴¹ Vokietijos Federacinė Respublika ir Lenkijos Respublika šį susitarimą ratifikavo.